

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. S. Bernardi, amissionem bonoru[m] beneficij loco habentis,
magnanimitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

IX.

Hebr. 10.34

Surius 23.
Ianuar.

Verum illi quoque facile iacturam bonorum suorum passi sunt, qui se *Fortune* bonis, ipsius *Fortune* inconstantia, immo *Numinis* providentia aut voluntate, priuatos intellexerunt. Tales fuere, ad quos Apostolus scribit: *Rapinam bonorum vestrorum, cum gaudio suscepistis, cognoscentes vos habere meliorem & manentem substantiam.* Talis fuit S. Ioannes eleemosynarius Alexandriae Episcopus. Tredecim Ecclesiae Alexandrinae naues oneratae, in Adriatico mari, magno naufragio, omne onus, quod erat ter mille & trecentarum librarum auri, prodegerant: ipsae inanes in Alexandriae portum redierunt. Illi igitur, quibus nauium cura concedita fuerat, e portu, ad templum confugerunt, tanquam ad securitatis asylum. Quod cum Patriarchae relatum fuisset, illico Numini, propter hoc quoque, gratias egit; deinde ad nautas & naucleros misit litteras remissionis, ea sola, quae Iob dixit, dicens: *Dominus dedit, fratres, Dominus abstulit. Egre dimini ergo, pro hoc nullum timeantes periculum. Dominus enim erit sollicitus de castro. Cum autem multi ex ciuibus venirent ad eum consolandum, prior ipse eis dixit: Non oportet vos, o fratres, tristitia affici propter periculum nauium, cuius ipse solus sum causa. Nisi enim magnos & elatos sumissem spiritus, propter alienorum elargitionem, immo vero Dei ipsius, hoc nequaquam accidisset. Volens itaque, Deus meum tumorem comprimere, permittit hanc mihi accidere calamitatem. Est enim eleemosyna saepe causa superbiae ei, qui non aduertit. Paupertas autem, sicut scriptum est, virum reddit humilem. Ego sum igitur causa duorum malorum: vnius quidem, quod mercede eleemosynae priuatus sum, propter vanam gloriam: alterius vero, quod propter eam procuravi amissionem tantarum pecuniarum: & nunc ad me attraho vniuersum iudicium animarum, quae rediguntur ad angustias. Sed Deus, etiamsi non propter me, sed propter curam, quam gerit eorum, qui indigent, suppeditabit ea, quae sunt ad usum necessaria. Illud enim: Non te dimittam, neque te relinquam, ab eo dictum est. Fidelis autem est, qui promissit. Sic ij, qui venerant, ad sanctum consolandum, ipsi sunt potius ab illo dimissi, accepta consolatione.*

X.

M. Marulus
Spalatenf.
lib. 5. cap. 3.

Sic aestimat, quisquis nouit aestimare fortunas. Vt autem & nos sic discamus aestimare, & Sanctis Deus facultates subduxit, & Sancti, facultatibus subductis, Deo gratias egerunt; neque alijs, sed sibi metipsis culpam attribuerunt; imo onere se leuatos arbitrati, res ablatas, beneficij loco censuerunt. *Bernardus Clarenallensis Abbas, cum ducenta argenti pondo sibi ad impensas conferendi Monasterij*

nasterij missa, à grassatoribus intercepta fuisse audisset, gratias Deo egisse dicitur, quod magno se onere leuasset. Tam ergo modicè tulit, argenti amissionem, ut eo grauari se putaret, si non amisset. Grauantur multi, sed onus amant, quo ad Infernum deprimuntur. Ne hili facerent, si flauam terræ glebam, aut candidum metallum cum cælesti gloria conferrent: aut illud meminissent: *Diuitia si assuant, nolite cor apponere*: aut istud:

Non est tuum, fortuna, quod fecit tuum.

Dari bonum, quod potuit, auferri potest.

Multò autem citiùs alterum Fortunæ bonum, Honor, & XI.
nomen bonum auferri potest. Pecunia manibus, fama linguis tollitur: ad illam rapiendam digiti debent esse præsentés: lingua & sermo etiam absentibus nocet; immo magis scuit in eum, qui quia non audit, non defendit. Idcirco & hic rectè pronunciat, quem, supra, iudicem adduximus, ita enim ait: *Felicitas hominis pendere non debet ex hominum linguis. Nullus enim sapientum Philosophorum finem suarum actionum constituit in fama vulgi, aut in lingua hominum.* Prouidè ait: *nullus sapientum Philosophorum.* Nam stulti non pauci fuerunt, qui, nominis causa, omnia facerent, omnia ferrent. An non enim Empedocles, ut immortalis factus videretur, morte occultata, in craterem ardentis Ætnæ insiluit, crepidis, seu baxeis proditus, quos vis flammæ reiecit sub oculos eorum, qui amissum quæsiuerunt? Nimirum egregia sapientia est, mori, ne mortalis videaris. Numa Pompilius, ut authoritatem sibi faceret, Ægeriæ Nymphæ mendacio superbiuit. Monyma, Mithridatis vxor, in desperatione rerum profligatarum, ignominie impatiens, detractum è capite diadema collo circumligauit, seq; ipsam suspendit. Cum autem corporis pondere laqueus ille diruptus esset, dixit: *Execrandum diadema, neq; in tam tristi ministerio mihi profuisti.* Moxque, cum super illud humi abiectum insputasset, Eunucho regio se se obtulit iugulandam. Quid hæc putauit, homines dicturos? fronti, non gutturi factum esse, diadema, dixerunt; longèque fortiùs acturam fuisse, si ignominiam ferre, quàm in se ipsa vindicare maluisset. At illa quoque Fortunæ exemplum fuit, in qua ostendit, vsque adeò paruum discrimen inter laqueum & diadema esse, ut hoc ipsum possit regibus, pro laqueo, seruire. Quanti autem sint faciendæ, dignitas, potentia, honor *sapientes Philosophi*

S. Augustin.
epist. 56. ad
Dioscori.
demi.